

dolats. També formaven les Filles de Maria en corporació ostentant les corresponents senyeres. Seguí el clero veïnal revestits amb els ornaments sacerdotals en nombre de 22, actuant de Preste el M. I. Dr. Josep Clotet, Degà del Vallés.

Presidien el dol les autoritats i la segona presidència era formada per família del finat al costat de varis sacerdots exvicaris i amics de Mossén Jaume; després vegerem una interminable cúa d'acompanyants, homes i dones, que no caberen pás al temple i de fora oïren els funerals, que serían les 10 quant se començaren. Mossén Molera, organista de Sant Jaume, de Barcelona, dirigí la Missa de Perosi, que fou cantada amb acompanyament d'orquestra. Finalisava la Missa quant s'acabà l'oferta, repartint-se estampes de record.

Acabat l'ofici, el M. I. Sr. Degà desde la trona feu una apologia del sacerdoci en la persona de Mossén Fabregat. Digué que cosa era l'esprit del sacrifici d'un bon pastor, fins a donar els interessos i la vida, passant-la plena de sufriments i acabant amb la pobresa voluntaria per assistir als feligresos menesterosos. Acabà donant les gracies i demanant un record en les oracions pel seu Rector que regí la parroquia durant 24 anys.

Celebrades tres Misses a l'hora, s'acompanyà el cadáver al cementir i fou sepultat a la tomba propietat del Ajuntament. Que Deu remerciï a tots els que han fet aquestes bones obres.

REVISTA VALLESANA s'associa al dol per la pèrdua d'un sacerdot que complí els deures sacerdotals, a la família i allegats dona el més sentit pèsam al ensemple que prega a sos llegidors resin una oració per l'ànima de Mossén Fabregat. (R. I. P.)

persona quina's ficsa molt principalment en l'aplec de *qualitats morals* de l'altra part. Els casats pel primer motiu s'estimen i tenen pau a casa, mentres hi han quartos: quan aquestos manquen pels daltabaixos de fortuna i altres causes, allora l'amor mor i la pau doméstica fineix. Els casats pel segon motiu *no més*, viuen en pau i amor mentres dura l'enamorament entre els dos; i aquest acostuma a esser voluble e inconstant com tots els afectes sensibles del cor: dels 100, els 95 que se separen, ja casats, ho fan perque l'enamorament *passional* de ses noces ja s'es esvait, i l'amor *veritable* com afectió purament espiritual mai l'havien tingut, ni sentit. Els que's varen casar guiats pel bon seny de la raó y ficsant-se, no principalment amb els quartos i guapesa de la persona, sino en ses virtuts morals, doméstiques i socials; aqueixos acostumen a viurer feliços (amb la relativa felicitat d'aquest mon) en son estat i s'aimen sempre lo meteix en temps de prosperitat i abundor com de contrarietat i pobresa. Lo diner se pert fàcilment, la guapesa física's marceix prompte, la virtut perdura: per ço l'amor que neix, creix i se sosté pel diner i formosura no més, fineix aviat dintre el cor; en canvi, l'amor fonamentat i arrelat en virtut es perdurable, fort i desinteressat.

L'or enlluerna a molts, perque brilla: la guapesa, sii natural o *pintada* de la persona, encisa a molts d'altres: lo bon seny escasseja de valent, perque el pensar seriós i prudent de l'enteniment es sovint enfosquit i també substituït del tot per la vivor de l'imaginació i pels afectes i entusiasmes del cor. D'aixó n'esdevé que's fan moltes més coses (entre elles los matrimonis) per l'il·lusió de la fantasia i l'apassionament del cor que no pas per discurs reflexiu i madur de la raó.

POLÍCROMES

(QUADRETS AL OLI)

CASAMENTS

N'hi han de tres menes o maneres: Casaments del metall, del enamorament, del bon seny. Los primers son aquells qu's fan *més* pel diner de la persona que no pas per les qualitats de la mateixa persona. Los segons son los casaments del cor apassionat, del engrescament enamoradís, de la precipitació. Els últims son els que van preparats i regits pel bon seny reflexiu de la

MOTIUS VARIS

Passen quatre de colla pel *Passeig de Gracia* de Barcelona i troven un pobre esguerrat que demana «una gracia de caritat per amor de Deu.»

Tots quatre li fan caritat: pro, el primer dona almoïna per *filantropia* portat per la compassió del cor envers aquell desgraciat; l'altre ne fa perque'l *vegin* i's parli be d'ell; el tercer, perque *no diguin* d'ell que's crudel i dur de cor devant la desgracia, ço es, ne fa per *respecte humd*; l'últim fa caritat per amor a Deu.

¿Quina caritat es més desinteressada o *altruista*?... El que's mou *no més* per la compassió sentida dintre'l cor, satisfá i acontenta aqueix sen-